

HOOFDSTUK 1

Eigenlijk was het idioot. Wie deed er nou zoiets? Het sloeg nergens op. Vera Meier had zichzelf altijd gezien als een verstandig persoon, maar dat was ze blijkbaar niet. Een verstandig persoon neemt niet zomaar ontslag terwijl ze een fijne, vaste baan als verpleegster in een academisch ziekenhuis heeft. Een verstandig persoon gaat niet spontaan logeren bij iemand die ze alleen maar van vroeger kent. En een verstandig persoon stapt zeker niet een halte te vroeg uit de bus. Het was wel duidelijk dat ze bezig was de controle te verliezen. Geen goed vooruitzicht.

Nu liep ze in the *middle of nowhere* door de modder en ze wist niet eens zeker of ze wel de goede kant op ging. Vera trok haar voet uit de zuigende modder en bekeek haar laarzen. Die kon ze weggooien. Ook dat nog.

Ze overwoog het op te geven en terug te gaan naar de bushalte. Als ze geluk had ging er nog een bus terug naar de stad. Dan maar geen gezellige logeepartij. Dit was geen doen. Hoe ver van de bewoonde wereld woonden die lui? Gek, ze kon zich niet voorstellen dat Mariska in zo'n uithoek woonde. Natuurlijk had ze haar al veertien jaar niet gezien of zelfs maar gesproken, maar haar toenmalige beste vriendin was een echt stadsmeisje geweest. En nu woonde ze hier. In de rimboe. Ze stapte in een kuil, zakte tot haar knien weg in de modder en kon nog maar net voorkomen dat ze voorover viel.

‘Nu ben ik het zat. Ik ga terug!’ zei ze hardop.

Een mannenstem vroeg geamuseerd: ‘Lukt het?’

‘Nee, dat zie je toch.’ Het was geen beleefd antwoord, maar Vera

was dan ook absoluut niet in de stemming om beleefd te zijn. Een sterke arm pakte haar vast en hielp haar uit de kuil. ‘Dit is niet bepaald ideaal weer om te gaan wandelen.’

‘Ik wandel niet.’

‘Hoe noem je dit dan?’

‘Ik ben onderweg naar het huis van een vriendin. Ze woont aan de Achterweg. Nummer tien.’ Ze noemde de naam van het dorp en hoopte maar dat ze die goed onthouden had, want het was zo'n lange, ingewikkelde naam die dat soort piepkleine dorpjes wel vaker leken te hebben. Dat was dan ook de reden dat ze hier liep. Ze had gedacht dat ze er al was, maar dat was een dorpje met een soortgelijke naam geweest.

‘Dan ben je verdwaald. De bus stopt er recht voor.’

‘Ik ben te vroeg uitgestapt.’

‘Dat is dom.’

‘Ja, dat hoef je me niet te vertellen. Dat voel ik wel aan de hoeveelheid modder in mijn laarzen. Weet jij misschien hoe ik bij mijn vriendin kom?’

Bij het vage licht van de straatlantaarn kon ze de spottende glimlach op zijn gezicht zien.

‘Dat lijkt me wel. Ik woon daar.’

Vera keek hem verbaasd aan. ‘Ben je familie van Mariska?’

‘Een neef.’

‘O.’ Ze beseftte dat ze wel heel dom overkwam en legde uit: ‘Daar heeft Mariska niets over gezegd. We mailen elkaar sinds kort weer regelmatig en ze heeft me uitgenodigd om te komen logeren, maar ik wist niet dat er nog meer mensen bij hen in huis woonden.’

‘Maakt dat een verschil? Het huis is groot genoeg.’ De neef stak zijn hand uit. ‘Arthur van Zijl. En jij bent dus Vera. Ik had me je heel anders voorgesteld.’

Vera schudde zijn hand, maar trok tegelijkertijd haar wenkbrauwen op. ‘Anders?’

‘Ik dacht dat je wat steviger zou zijn. En langer. Mariska vertelde dat je verpleegster bent. Je lijkt me niet sterk genoeg om dat soort werk aan te kunnen. Ik neem tenminste aan dat je meer doet dan met thermometers en glaasjes water rondwandelen.’

Hij was niet de eerste die dat zei, maar ze was te moe en ze had het te koud om geïrriteerd te reageren, dus antwoordde ze kortaf: ‘Ik ben sterker dan ik eruitzie.’

Arthur leek zich ineens te realiseren dat ze nog steeds in de regen stonden. ‘Geef mij die weekendtas maar. Als we achterom lopen, zijn we er binnen een minuut.’

Hij pakte haar arm weer beet. ‘Het is al donker en het pad is nog slechter dan deze weg, maar je bent toch al nat. We kunnen beter zorgen dat je zo snel mogelijk binnen bent.’

Hij had gelijk, dus liet ze zich door hem over een smal pad tussen de struiken leiden.

‘We zijn er al.’ Arthur opende een deur en trok haar mee naar binnen. ‘Ga zitten, dan kun je die laarzen uitdoen.’

Hij wees op een houten bankje dat onder een kapstok stond. Ze bevonden zich in een kleine betegelde ruimte, die blijikbaar in gebruik was als bijkeuken. Vera fronste toen ze zag dat ze modderige voetstappen had achtergelaten op de verder smetteloos witte vloertegels. Maar ja, daar kon ze nu even niets aan doen. Arthurs laarzen waren trouwens ook niet erg schoon. Ze liet zich

op het bankje zakken en probeerde de rits open te trekken, maar haar handen waren zo verkleumd dat ze geen grip had.

Arthur had inmiddels zijn laarzen uit en trok een paar droge schoenen aan. ‘Lukt het niet? Ik help wel even.’ Hij liet zich op zijn knieën zakken en begon de rits naar beneden te trekken. In het heldere lamplicht kon Vera hem goed bekijken. Hij was mager en had een ernstig gezicht. Zijn haar was donker en krulde rommelig rond zijn hoofd. Echt knap was hij niet, maar hij had wel een aantrekkelijke uitstraling. Net als Casper. Ze fronste. Wat belachelijk. Niet alleen dat ze de eerste de beste man die ze hier tegenkwam zat te bekijken alsof ze op zoek was naar een geschikte kandidaat, maar ook dat ze direct weer aan Casper moest denken. Dat was voorbij. Het hoofdstuk Casper was afgesloten en ze moest hem uit haar hoofd zetten.

‘Zo.’ Arthur zette haar laarzen bij de deur.

‘Die kunnen meteen de container in,’ zei Vera spijtig en realiseerde zich toen dat ze zich daar eigenlijk helemaal niet druk om hoefde te maken. Als je de hoofdprijs in een loterij gewonnen had, kon je dagelijks nieuwe laarzen kopen zonder er failliet aan te gaan. Maar het druiste tegen haar gevoel van logica en orde in om zo te denken. Dat geld was leuk om te hebben, maar dat betekende nog niet dat ze ineens een ander persoon geworden was. Ze was altijd zuinig geweest. Dit waren dure laarzen en die gooide je dus niet zomaar weg.

Hij keek haar verbaasd aan. ‘Hoezo? Vanwege dat beetje modder?’

Volgens mij zijn dit geen goedkope laarzen. Die kunnen vast wel tegen een stootje. Laat ze eerst maar drogen, dan borstel ik ze morgen voor je af. Waarschijnlijk doet een beetje schoenpoets

wonderen. Het is hier altijd zo'n modderboel, dus we zijn het gewend. Heb je droge sokken en schoenen?'

Ze knikte. 'In mijn weekendtas.'

Hij pakte haar tas, die hij bij de deur gezet had, en trok de rits voor haar open. Ze liep ernaartoe en haalde haar sportsokken en loopschoenen eruit. Niet erg elegant, maar wel warm en comfortabel.

Arthur grinnikte. 'Ga je hardlopen?'

'Niet nu. Ik had het meegenomen voor het geval ik hier een rondje zou willen rennen. Iets anders heb ik niet bij me, maar het is droog.'

'Dat is het belangrijkste. Zal ik je je kamer even wijzen, zodat je ook droge kleren aan kunt trekken?'

'Misschien is het beter als ik eerst aan Mariska laat weten dat ik er ben. Ik ben al later dan ik gezegd had.'

'Ik denk niet dat ze dat door heeft. Wij leven hier niet zo op de klok. Maar goed, als jij dat wilt... Ze zal wel in de huiskamer zitten.'

Vera volgde Arthur door de keuken naar de gang.

'Waar we daarnet waren is de bijkeuken. Die zit in de uitbouw, net als de kamer van mijn oom. Verder is het een standaard ingedeelde doorzonwoning.'

Hij gooide de deur van de huiskamer open en keek naar binnen.

'Maris, hier is je vriendin. Ik heb haar uit de modder gevist.'

Het klonk zo spottend dat Vera geërgerd opzij keek, maar Arthur knipoogde vriendelijk. Ze wist eigenlijk niet zo goed wat ze van hem moest denken. Haar eerste indruk was nogal verwarrend, maar dat zei niets. Eerste indrukken waren zelden goed, was haar

ervaring. Ze wachtte liever met een oordeel over iemand vellen tot ze hem of haar wat beter kende.

Mariska kwam met moeite overeind uit de luie stoel waarin ze zat. Het tijdschrift dat ze had zitten lezen gleed op de grond.

'Vera! Wat fijn dat je er bent!' Ze sloeg haar armen om Vera heen en kuste haar enthousiast op beide wangen. 'Wat zie je er goed uit. Je bent geen steek veranderd.'

Vera wenste dat ze hetzelfde van haar vroegere schoolvriendin kon zeggen, maar dat zou een leugen zijn. Mariska zag er helemaal niet goed uit. Ze was veel te mager en had donkere wallen onder haar ogen. Maar ze verborg haar schrik en zei lachend: 'Vast wel.'

'Ga gauw zitten. Wil je een wijntje?'

'Eigenlijk liever koffie als je dat hebt.'

Mariska pakte een mok van het dienblad dat op de salontafel stond en schonk hem vol uit een thermoskan. 'Koffie hebben we hier altijd, maar ik dacht dat het misschien gezellig was om een wijntje te drinken. We moeten toch vieren dat we elkaar voor het eerst sinds jaren weer zien. Weet je het zeker?'

'Ja, ik drink liever niet zo vroeg op de dag. Koffiedrinken is ook gezellig.'

'Misschien straks nog. We hebben heel wat bij te kleisen.'

'Dan maak ik me uit de voeten.' Arthur draaide zich bij de deur nog even om voor hij de kamer verliet. 'Welkom in ons huis, Vera.'

'Let maar niet op hem. Hij doet altijd nogal overdreven, maar hij is best lief. Het was een uitkomst toen hij hier kwam wonen. Hij handelt alle zakelijke en financiële dingen af en hij helpt me met

Pa en het huishouden.’

Vera wist uit Mariska’s e-mails dat haar moeder overleden was, maar vroeg: ‘Wat is er met je vader aan de hand?’

‘Dat weten we niet. Verlammingverschijnselen. Hij kan niet meer lopen en af en toe vallen er meer functies uit. Maar er is geen enkele arts die ons heeft kunnen vertellen wat er precies aan de hand is.’

‘Wat vreemd. Meestal is er toch wel een duidelijke oorzaak.’

‘In dit geval niet. Maar ik moet er wel bij vertellen dat hij na een paar maanden een streep gezet heeft onder alle onderzoeken. Hij was het zat om door de medische molen te gaan en hij beweert dat hij zich prima voelt en er best mee kan leven dat hij in een rolstoel zit.’

‘Dat kan ook best, maar als er meer functies uitvallen...’

‘Precies. En dat is nu het probleem. Hij wil het niet toegeven, maar zijn armen zijn lang zo sterk niet meer als ze waren. Hij gebruikt nu altijd de elektrische rolstoel, terwijl hij eigenlijk de voorkeur gaf aan zijn sportstoel. Hij kan zichzelf niet meer in en uit de rolstoel hijsen en zichzelf aankleden en wassen wordt steeds lastiger. Ik moet hem overal mee helpen, maar ik ben nogal onhandig. Bovendien vindt hij het vermederend om door zijn dochter geholpen te worden, dus hij raakt nogal gefrustreerd door alles wat ik doe.’

‘Kun je geen thuiszorg inhuren?’

‘Dat hebben we geprobeerd, maar het was geen succes. Pa wil het niet meer.’

‘Maar als het voor jou te zwaar wordt, zal het wel moeten. Zo simpel is dat toch?’

‘Dat zegt Sandra ook altijd. Maar ik wil het zo lang mogelijk volhouden.’

‘Sandra?’

‘Onze huisarts. En een vriendin van de familie, al weet ik soms niet of ik dat wel prettig vind. Soms is het fijn iemand te hebben die een klein beetje mijn moeder kan vervangen, maar ik heb ook vaak het gevoel dat ze zich veel te veel met onze zaken bemoeit. Ze begrijpt soms niet hoe het hier werkt.’ Mariska haalde haar schouders op. ‘Tot zover mijn geklaag. Hoe is het met jou? En... hoe heet hij ook al weer? In je eerste e-mail schreef je dat je min of meer officieel samenwoonde.’

‘Casper. En ik heb geen idee hoe het met hem gaat. Ik hoop niet zo goed.’

‘Dat is dan duidelijk. Wat is er gebeurd? Ik dacht dat jullie zo goed als verloofd waren.’

‘Ik ook, maar... Het is zo cliché dat ik me er een beetje voor schaam.’

‘Hoe cliché? Was hij een van de artsen in het ziekenhuis waar je werkte en je hebt hem betrap met een andere verpleegster?’

‘Bijna goed. Met een patiënte.’ Vera knikte toen Mariska haar ongelovig aankeek. ‘Ik zei toch dat het cliché was? Maar het is zo. Veel meer is er ook niet over te zeggen.’

‘Dus jij hebt het uitgemaakt omdat hij vreemdging? Je hebt groot gelijk.’

‘Nou, eigenlijk heeft hij het uitgemaakt. Het ging al een tijdje niet goed tussen ons en toen kwam dit er nog bij. Ik confronteerde hem ermee en van het één kwam het ander. Hij heeft zijn koffers gepakt en is vertrokken.’

‘Je lijkt er nogal rustig onder.’
‘Hij is het niet waard om tijd en energie aan te verspillen. En het is al even geleden. Ik heb het wel zo’n beetje verwerkt.’ Om de aandacht van haar eigen problemen af te leiden vroeg Vera: ‘En jij? Je schreef over ene Leo, maar daar was iets mee, toch?’
‘We hebben ruzie. Dat hebben we wel vaker, maar deze keer zou het wel eens definitief uit kunnen zijn. Al weet je dat nooit bij ons. Het is lastig. Ik ben verliefd op hem, maar ik kan geen hoogte van hem krijgen. Dan word ik kwaad en hij ook en dan zien we elkaar weer een paar weken niet.’
Het leek Vera geen ideale situatie. Zelf zou ze zoiets allang afgekappt hebben. Ze zou er gek van worden als ze niet wist waar ze aan toe was. Dat was waarom ze er met Casper niet uitgekomen was. Maar ze zei meelevend: ‘Dat lijkt me erg moeilijk.’
Er klonk een belletje en Mariska stond op. ‘Dat is Pa. Ik moet naar hem toe. Neem nog wat koffie. Ik ben zo terug.’
Tot Vera’s verbazing rende ze letterlijk de kamer uit. Deed ze dat de hele dag? Geen wonder dat ze er zo slecht uitzag. Nadenkend nam Vera een slokje van haar koffie. Het tijdschrift waarin Mariska had zitten lezen lag nog op de grond en ze pakte het op om het bij de andere lectuur in de mand naast de stoel te leggen. Bijna zonder erbij na te denken legde ze de tijdschriften en kranten op nette stapels, voor ze zich realiseerde dat ze eigenlijk helemaal het recht niet had om zich met dat soort dingen te bemoeien. Het was duidelijk dat Mariska en haar familie heel anders in elkaar zaten dan zij. Hoewel de huiskamer mooi was ingericht en zo te zien redelijk werd schoongehouden, was het er rommelig en ongeorganiseerd. Ze begreep niet dat iemand

zonder schuldgevoelens zomaar stapels post en oude kranten op de antieke meubels kon achterlaten. Zoveel moeite was het toch niet om dat even te sorteren en op te ruimen? Maar dat waren haar zaken nu eenmaal niet.

Mariska’s tempo lag een stuk lager toen ze terugkwam. De vermoeidheid was duidelijk te zien aan de manier waarop ze langzaam de kamer in liep.

‘Sorry. Misschien had ik je moeten vertellen hoe het er hier aan toe gaat voor ik je uitnodigde, maar het was een spontane ingeving. Ik had ineens zo’n behoefte om eens met iemand anders te praten... Nee, dat klinkt verkeerd. Het is echt niet mijn bedoeling om het hele weekend tegen je te gaan zitten klagen, hoor.’

‘Dat snap ik, maar het mag best. Daar heb je toch ook vriendinnen voor?’

‘Nee, ik wil juist zo graag wat gezelligheid en vrolijkheid.’

‘Ook goed. Beter zelfs. Zullen we morgen naar de stad gaan? Ik heb gehoord dat er een heel gezellig winkelcentrum is. Ik weet niet of jij een auto hebt, maar met de bus moet het ook redelijk goed te bereiken zijn en...’ Vera stopte met praten toen ze Mariska’s gezicht zag betrekken. ‘Wat is er?’

‘Ik had je beter niet kunnen uitnodigen. Dit werkt niet.’

‘Waarom niet? Als je niet naar de stad wilt, blijven we gewoon hier. Ook geen probleem. Al vraag ik me wel af waarom je niet wilt. Heb je straatvrees of zoiets?’

‘Nee, nee. Absoluut niet. Maar ik kan niet weg. Pa heeft me nodig. Ik moet in de buurt van het huis blijven, zodat ik meteen

naar hem toe kan gaan als hij belt.
'Altijd? Iedere dag? De hele dag door?'
'Ja. Hij kan bijna niets zelf. En Arthur helpt wel eens met tillen, maar dat heeft mijn vader liever niet.'
'Je kunt dus niet eens een flinke wandeling gaan maken?'
'Nee, het spijt me. Maar jij bent vrij om te gaan en staan waar je wilt. Beschouw ons huis als een thuisbasis en ga lekker op onderzoek uit.'
'Ik ben hier voor jou.'
'Je hoeft echt niet het hele weekend hier in huis te zitten om mij.'
Vera haalde haar schouders op. 'Voorlopig zit ik hier prima. Vanavond ga ik nergens meer heen.' Ze grinnikte. 'Ik moet ineens denken aan onze leraar Engels. Hoe heette hij ook al weer?'
'Je bedoelt Visser.'
'Ja. Weet je nog dat hij het een keer zo zat was toen onze klas niet stil te krijgen was, dat hij gewoon rustig een krantje ging zitten lezen en aan zijn lunch begon?'
'O ja. Geweldig. Zelfs de grootste herriescoppers werden er stil van. En toen zei hij: zijn jullie zover? Ik dacht, ik wacht wel even. Ik hoef nergens heen.'
De ene herinnering leidde tot de andere. Het gesprek had uren kunnen duren, maar werd een paar keer onderbroken door het belletje van Mariska's vader.
'Het spijt me echt. Ik had je niet uit moeten nodigen. Ik had het kunnen weten. Ik heb niet voor niets geen enkele vriendin of kennis meer over.'
'Je hoeft je niet te verontschuldigen. Ik ben verpleegster. Ik weet hoeveel tijd het kost om een patiënt die zelf niet uit de voeten

kan te verzorgen.'
Mariska wierp haar een dankbare glimlach toe en haastte zich voor de vierde keer die avond naar de kamer van haar vader. 'Het zal nu wel wat langer duren, ik denk dat hij naar bed wil.'
Vera keek haar na en schudde haar hoofd. Het was duidelijk dat hier wat dingen scheefgegroeid waren. Zelfs als Mariska's vader volledig aan zijn rolstoel gebonden was, dan was het nog steeds niet nodig om voor ieder wisswasje te bellen. Ze vond het trouwens ook niets voor hem. De man die ze zich herinnerde was vrolijk, joviaal en actief geweest. Nu leek hij een veeleisende tiran te zijn geworden. Hadden zijn ziekte en het verdriet om zijn vrouw hem zo veranderd?
Ze schrok op uit haar gedachten toen Arthur binnenkwam.
'Zit je hier alleen?'
'Ja, Mariska is naar haar vader.'
'Niet erg gastvrij.'
'Blijkbaar is zij de enige hier in huis die hem kan helpen.'
Hij grijsde. 'Is dat een bedekt verwijf?'
'Misschien wel. Ik vind het nogal zwaar voor één persoon. Ze blijft naar boven rennen.'
'Niet naar boven. Ik heb je toch verteld dat oom Herbert een kamer in de uitbouw heeft?'
'Dat neemt niet weg dat hij zo ongeveer elk halfuur belt. Gaat dat de hele dag zo door?'
'Overdag is het minder erg. Dan werkt hij. Ik denk dat hij zich 's avonds verveelt en daarom voor elk wisswasje belt.'
'Maar waarom komt hij dan niet gezellig in de huiskamer zitten?'
'Ik heb geen idee. Het is gewoon zo. Hij komt al jaren zijn kamer

niet meer uit.'

'Maar hij kan het dus wel?'

'Ja, natuurlijk. Hij zit in een rolstoel en zijn armen zijn niet meer zo sterk als ze waren, maar hij is nog niet bedlegerig of zo. Overdag zit hij gewoon achter zijn bureau te werken. Hij heeft een boekhoudkantoor en dat loopt best goed.'

'Dan lijkt het me toch allesbehalve gezond dat hij zijn kamer nooit uitkomt.'

'Is het ook niet.'

'Waarom praten jullie daar dan niet eens met hem over?'

'Omdat we geen ruzie met hem willen.'

'Ik herinner me hem als een vriendelijk en redelijk man.'

'Dat is hij nu niet meer. Tenminste, wel als het om zakelijke contacten gaat. Maar tegenover Mariska is hij een tiran.'

'En tegenover jou?'

'Ik blijf zoveel mogelijk uit zijn buurt, tenzij het echt nodig is.' Hij keek haar onderzoekend aan. 'Wat denk je nu? Een gezellige boel hier in huis?'

'Zoiets ja.'

'Wacht maar tot je hier een paar dagen bent. Hoe lang blijf je?'

'Alleen dit weekend, tot maandag.'

'Niet lang genoeg om iets aan de situatie te veranderen dus.'

'Dat is toch ook mijn taak niet? Ik ben hier als vriendin van Mariska.'

'Maar je hebt ondertussen wel de krantenmand opgeruimd.' Zijn blik gleed naar de open kast waar de televisie op stond. 'En de dvd's gesorteerd.'

Vera bloosde. 'Sorry, ik kon het niet laten. Dat is een afwijking

van me.'

'Heb je smetvrees?'

'Nee, absoluut niet. Dan zou ik nooit als verpleegster kunnen werken, denk ik. Maar ik hou er gewoon van als dingen netjes gesorteerd en opgeruimd zijn.'

'Dan kun je hier je lol op. We doen ons best en we hebben een hulp die twee keer per week de boel goed komt schoonmaken, maar voor dat soort opruimklusjes hebben we geen tijd. Of we nemen er geen tijd voor, dat kan ook.'

Hij zweeg even en zei toen: 'Het is jammer dat je niet langer blijft. Anders had ik het perfecte project voor je. Maar misschien kun je me in ieder geval wat tips geven.'

'Misschien wel. Waar gaat het precies om?'

'Het is handiger als ik het je laat zien. Mariska blijft nog wel even weg.' Hij grijnsde toen hij de twijfel in haar blik zag. 'Niet in mijn slaapkamer. Ik heb een paar vierkante meter kantoor in de uitbouw, vlak bij de kamer van oom Herbert. Je bent daar echt wel veilig.'

'Daar twijfelde ik ook niet aan.'

'Volgens mij wel.'

Vera stond op en deed er verder het zwijgen toe. Haar reactie was ook een beetje irrationeel geweest. Raar, meestal reageerde ze niet zo overdreven.